

Womhaj Bóh!

Cyflo 23.
12. junija.

Lětnik 2.
1892.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy sobotu w Śmolerjez knihiczišcezerńi w Budyschinje a łu tam dostacź sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Trinitatis.

Romst. 11, 33—34: O fajta hlubokoscź teho bohatstwa, woboje teje mudrosće a wědomosće Bożeje! Kak ł njedopytanju łu jeho ńudzenja a ł njewuńlědzenju jeho pucze! Pšchetoz shtó je teho ńnješa myńl pńsnak a shtó je jeho radziczel był?

„Kak ł njedopytanju łu Boże ńudzenja a ł njewuńlědzenju jeho pucze!“ tak praji śwj. Pawoł, hdyž wón se spodzowanjom ło modli psched bohatstwom Bożeho pńsnacza w Ahrystuńu, hdyž je nuts pohladak do Bożich pucow ł cźłowjeństwom a ł jeho ludom Israelem, kak Bóh śwój pucź je dokonjak pšchi wšchēm hrěschenju cźłowjeństwa a pšchi wšchēm wotpanjenju Israelskeho luda, hdyž wón pohladuje na Boże pucze, kotrež ło ńudzenja cźinja a na Boże ńudzenja, kotrež ło pucze ł sbóžnosć cźinja. W sbóžnym dźowanju wón wě: To njeje cźłowka mudrosć ale wěcna Boža mudrosć teho, kiž je prajił: „Moje myńle njeńbu wasche myńle a wasche pucze njeńbu moje pucze; ale tak wjele wyschśche njeńbeša łu, dźyli semja, tak łu teź moje pucze wyschśche dźyli wasche pucze a moje myńle dźyli wasche myńle.“

Chzemy-li teź my ło ł modlenjom poniżicź psched Bożej mudrosću, dha je to prěnje, so my spńsnajemy: Boże pucze łu sa nań njewuńlědžene potajństwo, je-li so wón je nam ńam njeńjewi. Pšchetoz kaž to wumóženje ło jeno wopšchimuje wot hrěchnikow a niz wot prawych, tak teź Boże siewjenje ło njewopšchimnje khibu wot mńlicźkic a hlupych a niz wot ńosomnych a mudrych. Dźiwny

Bóh! Wón, kiž bydli w śwětle, hdyž nihtó dońcź njemóže, wón chze pšchicź a ńebi wobhydjenje cźinicź we wutrobach tych, kotřiz łu rosbiteho ducha a ńamaneje wutroby. Ale tych hordych wón ł daloka snaje a sa nasch naturski rosom wón ło wodžewa do cźemnosće potajństwa, kaž je wón prajił, so chze w cźmowym bydlicź. Słuscha ł tej wulkosći Bożej, so wón ło tym mńlicźkim siewi a tym hordym ło shtowa, kotřiz bychu jeho rad wopšchijecź chzyli ł pjedzu ńwojich porstow a měricź ł licźbu ńwojeho rachnowanja prajizy: jene njeje tsi a tsi njeńbu jene! Ně, saměrnje, ł temu je nasch Bóh wěcće pšchemyński a pšchemulki, hacź so by wón ło wot rosuma wopšchimowacź a wot mudracźkow wuměricź dak. Praschej ło ras cźłowjeńka, shtó wón wot Boha a Bożich pucow wě bjes Bożeho siewjenja! Praschej ło — niz wšchak naschich mudrych, kotřiz wot małosće ńem łu wot kšescźijanskich myńlicźkow wobdaczi, ale praschej ło póhanow, a czi najnadobnińchi a najmudrińchi bjes nimi, Athenszy budza czi rjez wot ńwojeho woltarja ł tym napiskom: „Temu njesnajomnemu Bohu“. Abo praschej ło jich najwjetśichich myńlerjow, a woni czi wotmolwja kaž junu Simonides, kiž bu wot krala Kiero praschany, so dyrbi jemu prajicź, shtó dha Bóh je. A Simonides ńebi wuprońy wńsom dnjom ł pšchemyńlenju, a hdyž ło kral sašo praschesche, ńebi wuprońy dwě njedzeli, a hdyž tej běschtej nimo, dwójzy tak wjele, a hdyž bu kral njesćerpliwy, wón skńocźnje wotmolwi: „Czim wjazy ńebi to pšchemyńluju, czim mjenje to wopšchijam.“

„Nichtón njewě, shtó tón Wótz je, khibu jeno tón Ssyn, a komuž tón Ssyn by chzył siewicź.“ Ahrystuń

Sam je polnje sjemjene potajništvo Bože w paršchonje, a Ahrystuſ je wšchón tón pucź Boži s człowjestwom, kaž wón sam praji: Sa sým tón pucź, ta wěrnośc a to žiwjenje, mjenujzy teho dla tón pucź, dofelž to žiwjenje sým sa waſ psches to wumóženje a teho dla tón pucź, dofelž ta wěrnośc sým sa waſ psches to sjemjenje. Teho dla njepschindže nihto k Wótzej, křiba psches mje. „Wot njeho a psches njeho a k njemu su wšchitke wězy. Semu budź częśc do wěcznoścje. Samjeń.“

Pod kněhom sakhowanj.

Wokenzy su wšchě sesaczinjane.

(Wotrocžowanje.)

„To móže so czi duzy stacz, klucz do njeje mam ja, tón su mi do rukow podali. Tamle mam jón na hosdžiku wišajo. Lóbrach wšcho tajke steji a leži, kajkež je tam twoja macž wopuschczila. Seniczi jedyn džen je wona křora pobyla. Sejne žiwjenje bě na posledku jara, jara cženke, kaž nitka, — duž je měla smjercž s njej lóhke dželo, jo pschetorhnyč. — Ale takle bje wšcheho woneho czi njedamy wot naſ wuńč. Esny so tu na prjed sobu s nami sa blido a pomjeczerej sobu s nami. Se wšchěmi twojimi sým měli pschezo dobre sušodstwo a s tobu chzemny jo tež mēč. Solzy, pokrnytej rucže blido a pschinještej nam něšto k wjeczere, džitej tež jena dele do pinzy a pschinještej nam něšto psche picže. Temu muzej budže wěcže trjeba, so móhł s nami kuſ pojěč a s nami k temu kapku wupicž.“ — Ale tón srudny hósč wšcho tole wot so wotwobara a se swojej hłowu satschajny. „Wostajče mje wšcheho na pokoj, mišchtrje, wón praji: „mi nětkle dale nicžeho trjeba njeje, hacž so mēł swój mēr, — najradšcho chzu ludki sam pobycž. Wěcže mój wulki džak sa wšchu wašchu dobrotu! šnadž budu ju wot waſ posdžičho móž trjebacž. — Dajče mi domoj dóńč!“

Duž so Hanka k nanej stupi a jemu do wucha satschepny: „Nano, dajče jemu jeno tam dóńč! takle budže to sa njeho najlěpje! Chzemny jemu radšcho něšto k wjeczere do domu pošlacž. Sa chzu jemu do předka hič a jemu tam šwěcžku satschěcžicž. Pschindžče potom bórny s nim po mni. Takle budže to sa njeho najlěpje. Semu wěcže woczi bolitej, hdyž dyrbi spochi na naſ hladač.“

Lědy bě to wurjekta, wsa šebi Hanka te klucže a džěšče jimaj do předka. Tón zusy sa njej pohlada. Najradšcho budžiče wón hnydom s njej sobu schoł, duž jeho nětkle mišchtr ja ruku wsa a jeho do tameje křěžki domjedže.

Ale tam bě nutškach, kuž byla tam sýma šama sacžahnyla. Durje do jstwy běchu woczinjene. Na běnym czištm blidku so lampa hižo šwěcžěšče. Hanka psched kchachlemi šedžo šebi tšchěstom nacžini, so móhla temu muzej latepicž a bórny bě do kchachli woheń sadželanj a pocža so žehlicž a prajkotacž. Duž so Hanka šběže a chzysche s nanom sašo domoj. Ale prjedy hišcže so na teho domoj wróčzeneho šyna wobrocžo jemu se šylšowatymaj woczomaj praji: „Wy drje budžecže sam widžecž, hdyž móžecže šebi jowle šcho namafacž. Šorkach budžecže ložo pschihotowane namafacž; to tam hižo wjele lét kryte na waſ cžaka. Wěcže tu nětkle s Bohom dobru nóž, a Bóh wušmēruij wam wšchu wašchu wutrobu!“

Hacž je Marcin wšchě tele dobre šłowa wuššychal a prawje sa nimi pschischoł, njewēm prajicž; — najšteršcho drje to njeje. Wón tam wo šrjedž jstwy stejo šawosta, kaž był s kamjenja wurubany, a hladašče s runymaj woczomaj jeno na jedyn blecžk. Tamle, pschi wofnje w rózku steješče kolesto s kudželu a na pschěcžalžny pschetorhnjena nitka.

Wón tam dołho stejo na tole pschajne kolesto hladašče, jako bēšchtej mišchtr a Hanka jeho wopuschczilej jemu „dobru nóž“ prajo.

Wuczobnik Pěta pschinješe jemu na to něšto k wjeczere, staji jo jemu na blido a džěšče wšchón mjelcžo sašo wot njeho prjecž, jako bě šebi teho džiwneho zušobnika trochu wobhladał a křwilu na njeho woczi wudžerał.

Rak bě tam tola wšcho cziče w tutej křěžzy, w kotrejž běchu wšchitzy swotemrjeli! Wontach bě wšcho polne šněha, duž wo žanym žiwjenju a hibanju nicžo šlyšhecž njebě. Nutškach wó jstwyje bě jeno šlyšhecž, tak tam cžerw toczji. Masdala bě žyrkej,

duž bě dyš a dyš šlyšhecž, hdyž bě sašo žana hodžina nimo, a hdyž bě wotbiko. Wokoło wjeczora so na křakanje pschewiwašče, ale to s daloka šlyšhecž njebě. Wo džebacžich pschicžeje štražnik pomakku po hrjebji — křwilu psched křěžku stejo šawosta wšchón špodžiwany, so šebi tam šwězu šwěcža w křěžzy — hewak bě tam tola pschezo wjeczor cžma byla, a wo tym wón tola tež njebě niž šłowcžka wot nětoho satschychal, so był do njeje žadny podrožnik abo žadny nowy kupž sacžahnył. Budžiče pak štražnik chzyl psches rospufanu wofenzy křwilu do jstwy nuts pohladacž, budžiče móhł widžecž, so je ta jstwa prošna, a so so tam lampa šwěcži, ale so žadny cžłowjeł nutškach wó jstwyje šamej njeje. Wobydler tuteje křěžki bě po cžmje po starym šthodže horje schoł — a deski na šthodže běchu jena po drugej, hdyž bě na nje postupil, wšchě kaž šahřěcžate — potom bě šebi horkach durje woczinił, — wón wšchak hižo dawno wjedžěšče, hdyž mēł šcho wumafnyč a hdyž šcho sa njeho budže. Šorna jstwicžka bě wšcha špodžiwna wujafnjena. Runje bě Boži mēšacžk na njebeša wustupil, šněhowe mrocžele běchu so wšchě kaž pschetorhnyle a Boži mēšacžk móžěšče runje prawje rjenje s wofnom nuts šwěcžicž a jstwicžku wšchu se šwojim jašnym šwětkom napjelnicž, pódla pak tež kóždžicžku wězku w njej wujafnicž. Wšcho bě tam w najlěpschim rjedže. Pschi wofnje steješče blidko, na nim něšto žnihow a grat, kajkiž maja cžěšlojo a tšcherjo pola so. Na posčženje wišasche próf a smij, s kajkimž džěcžata hrjajaju. Na křinje ležěšče biblija, — ta pak pē woczinjena. Róžk jstwy steješče ložo, poschěcžčo bě rjane pocžehnjene. Na běly hłowak runje mēšacžk šwěcžěšče, a na hłowaku bě mały bólcžk, kaž był so něhdy na njón něchtó ras s hłowu popolehnył. Psched ložom steješče stol, tón bě přeti k ložu pschistajeny, kaž był tam na nim něchtó pošedžak a kaž był šebi pódla hłowu na hłowak popolehnył. — Tón muž, jako bě do jstwy šastupil, w njej křwilu stejo šawosta. Semu bě, kaž był so wšchón satschajnył. Wón pomakku tolo wokoło so pohladny. Potom so k ložu štuwimšchi pošlešcžja s mjelcža podótkny: wupjerť s tajkeje barbu bě jemu derje snaty. Nětkle pohlada na tón bólcžk na hłowaku a podótkny so jeho se šwojim porstom. Potom so na stol pošnyže a so s hłowu runje na tónle blecžk šlehny, na kotrymž bě prjedy njeho wěšta druha, wot njeho lubowana se swojej hłowu powotpocznyla. Wontach bě šwět pod šněhom wšchón šahřebany. Šowle nutškach bě jenicžka cžłowječža wutroba wšcha šama lutka — ta pak bě tež, kaž byla wšcha šahřebana do starych podacžow a do hrěchow se šandžennyč cžakow, — pschetož na te wšchě dhrbješče šebi tón muž nětkle pomnyšlicž.

Žohnowanje njedžele.

Wo němškim.

Tež tón cžłowjeł, kiž rady džela, dyrbi wušnacž: „Njedžela je parla bjes šedmimi dnjemi. Wona pschinješe wotpoczowanje, a pošylni mje k nowemu džělu, tak so mam sašo radośc pschi dželanju.“ Ale hladaimny hišcže hlubje, rospomimny, s kajkim žohnowanjom je njedžela sa šwójšne žiwjenje. Njemjěšknicej a dželacžerjeje je w našchim cžaku cžětko došcž, šebi šwój wšchědny křlěb šakřuzicž. Wón móže so wšchědny džen mašo wo šwoje džěczi štaracž. Wón wjeczor pošdže domoj pschindže. Wón ma mašo škladnošcže do wutrobow šwojich džěczi pohladacž. Duž je Bóh lubu njedželu postajil. Njedželu dyrbi so nan bjes šwojimi lubymy prawje domjazny cžucž. Njedželu dyrbja džěczi prawje špošnacž, so maju nana. Wón dyrbi jim šwoju wutrobu a džěczi jemu šwoju wutrobu wotemricž. Njedželu dyrbja te šwajski, kiž so w tydženju husto trochu rošwajšaja, sašo s nowa twjerdže šwajšacž: Njedžela twari šwójbu. Prawny křchescžijanski nan dyrbi, hdyž jeho k njedželštemu džělu napominaja, wotmolwicž: „S teho nicžo njebudže, ja dženša tym šwojim šlyšcham, czi chzedža mje tež juntrócž mēč a ja mam po nich žadanje.“ Njeje to potom najwjěšče wješele, hdyž móže nan bjes tymi šwojimi šedžecž, s nimi do Božeho doma hič, s nimi w Božej štworbje wontach so wukhodžowacž? Na tajke wašchne budža halke sašo prawje czi jeho. — Rak bjes njedžele njebychmy nicžo sacžuli, so šmy jena wofada našcheho šnješa, tak wofebje křudži bjes njedžele njebychu nicžo wo tym sacžuli, so je kóžda šwójba maša wofadka we wulkej wofadže. Hdyž ty škoržišch: „Moja šwójba je kaž roštorhnjena, lubošč je w njej wotemrěla, ja šym šwoje džěczi wulke woczahnył a nětko so wjazny sa mnu njepraščeja“, dha so ja tebe prašcham: „Esny ty njedželu s nimi šwječžil? Esny so ty k temu šnješeje s nimi hromadže modlit? Esny ty jako nan

w Bożim mjenje bjes nimi khydak?" Ty wotmołwišch: „Ně“. Hlaj to je to, czechož dla šo wjazn sa tobu njeprafcheja.

Njedzela je parla wšchěch dnjom w šwójbnym žiwjenju, wona pomha kšchesczijanej jeho dom twaricž. —

Njedzela je krašny džen! O tak lubošnje by bylo w mělcze a na kraju, hdy by šo njedzela dzeržaka po Božim postajenju. To njeby žadny rjemješnik klepač, to šo se žaneje fabricki kuriko njeby. Czischina by ležaka na městach a na wšach, kotraž by hižo njedzela šwoje ranšche předowanje dzeržaka. A s tuteje czischiny sapocznje šo hibacž. Swony s wěžow pschpowjedaja: „Dženka je džen teho Knjesa! Čžecž budž Bohu we wyšokofczi!“ Na to žiwjenje wotucži. A w tutym njedželstkim žiwjenju leži krašnosčž kšchesczijanstwa wobrasowana.

W tydženju šam my po našchim wšchelakim powołanju wšchelazn ludžo. Ssmny knjesojo a wotrocžny. Ssmny pschepuzn, rjemješniknyn, dželaczerjo, wuczeni, njeruczeni, bohaczi, khdži, kralojo a profcherjo. Njedzela s teje wšchelakofcže won stupimny. Njedzela šam kšchesczijeno. Njedzela je wulki džen wujednanja ja wšchitke shtanty. Tehdy móža wotrocžk a džowka, dželaczer a profcher šwoju głowu posbėhnyčž a khwalicž: „Tón tam horkach je w Jesušu Khrystušu tež mój Wótž. Tež sa mnje je wón šwojeho lubeho šyna dač. Tež sa mnje je šo Khrystuš na kšchizju krmawik. Tež mje je wón wufupik se šwojej šwjatej, drohej krmju. Tež mi je wón s hnady wěcznu hėtu natwarik.“ Hdyž by tuta myšl sšjednoczenja žiwišča byla w kšchesczijanskej žyrkwi, njeby móht šwět napjelnyeny byčž se sběžkarškim smyšlenjom, s njeruofcžu, s krmju a s druhimi hrosnosčžemi. Pschetož psches te njeruofcže, kotrež dnyrbja tu po cžłowškim porjedže byčž, by tola pschewahu mēla ta runosčž w hnadže a šmilnosčži Božej.

Njedzela nam tutu runosčž a to bratrowstwo pschezo šašo blifko wjedže. Wona cžłowjeka wutorhnje s jeho sachodneho shtanta a wjedže jeho nuts do džecžatstwa Božeho. Kaž žórka w dołhej puščzinje žyłeho lėta nam te lube njedzele napschecžimo stupja. Teho dla spomni na šabat, šo by jón šwjecžik. Ty wěsch, tak dnyrbi šo pschi dželanju wšchitko twoje myšlenje na mačo dnyřkow wobmjesowacž. Wono je pschezo to šame a cžini wutrobu a dušchu khdudu. Nětk tu njedzela je. Myšle móža dale won khwatačž. Wone móža šo posbėhnyčž do hnady Božej, psches rowny nuts do wěczneho žiwjenja. Kaž ma dželaczer na horžym dnju žadanje po kšłódku, tak prawy kšchesczijan po njedželi. —

Njedzela tu je, šo by nam sa našche powołanje šwėdomnje wótšika. Kóždy mjecž, kóždy šerp a kóžda kóša dnyrbja šo wótšicž, šo bychu rėšake. Šwėdomnje je tón šerp, kiž je nam Bóh do wutrobny dač, šo by wotežnjač tón njerjad, kiž čže we wutrobje narosčž. Kač wutupi pak šo šwėdomnje husto na wšchėdnydnym dnju, w tydženju. Šchto dnyrbi s teho byčž? Bóh je nam teho dla krašny bruš dač, na kotrymž ma šo šwėdomnje šašo šwótšicž. Tón bruš je jeho lube šłowo. Wone pak šo pschede wšchėm njedzela pschpowjeda. S nim šo našche šwėdomnje, jeli šo nješšmny mormi pošłucharjo, šašo tak wótře nawótši, šo wšchitko wotřesa, šchtož čže Jesuš wotřesane mēčž. — Hdyž na šwójbne žiwjenje, na žiwjenje psched tym Knjesom hladamny, my přecž nje-móžemy: Njedzela je bjes wšchėdnydnymi dnjemi kač wopnt jandželow Božich pola cžłowjekow.

A potom, šchto praji našchej wutrobje to šłowo: Njedželste ranje w kraleštwje Božim! Haj, tam šłoncžko rjane a krašne škhadža. Jesuš Khrystuš je to šłoncžko. Tam kwėtki lubošne šakčėwaju, woni šu twoji pschecželjo, twoji starschi, twoje džecži, kiž šu w bolosčžach šwoje woczi samknyli a kotrychž tón Knjes na tym wulkim dnju šbudži a kotrymž wón kčžecž dawa w njebjeskej módrinje, pod šwėczenjom hnadneho šłoncžka. Hlaj, potom je pokoj a mēr, džen wotpoczowanja, njedzela. To pak njeje šabat, ale njedzela, tón wulki přeni džen wěczneho tydženja, kiž kónža nima. Tak je luba njedzela parla bjes dnjemi; drohi kamjen, kiž je s njebjes na semju padnuč. Wona je róža žiwjenja na semju pschepadžena, kotraž je šo s forjenjemi semje pschimnyša. Wona je a wostanje jandžel Boži, kiž naš w khdubje a nusy wopntuje, naš s radoščžu a lubošnym trošchtom napjelnjuje, je nam šawdawš bójšteje šmilnosčže.

Njepřchestawaj šo Bohu sa tu hnadu džakowacž. Šchtož je njedzela šanjechač, šchtož ju se wšchėdnydnymi dnjemi smēšča, tón je šabyč, s wotkal njedzela je a šchto čže byčž.

Wyšoki kšerlufch Salomonowy w šerbškich kšerlufchach.

5.

Štaw 1, 5.

O njehladajcže tak na cžornosčž
Mi hrėchow, džowki Žionskeje,
Ach, do wutrobny rėže bolosčž,
So dušchi wėra brachuje.
Šso na mni njemolcže, hdyž Knjes mi wša,
Šchtož přjedy šam mi da,
Hdyž w jeho šłowje štejach
A w ponižnosčži kčžėjach.

Mój Knjes šo te mni pschitšiluje,
Hdyž tež na krotki cžas šo šda,
So šwoju hnadu wotčžahuje;
Wón, kajka šym, mi pokafa
Se wšcheje šłabosčžu a hrėchami —
S tym we mni natwari
Psches wšchelke šastyštnjenja
Tu wėru bjes šhonjenja.

Ach ně, ja nješšym wotpadnyša,
Mje bola wasche myšlenja:
„Hdyž jašnosčž wėry wobłėdnyša,
So wot šłónža šym šdalena“ —
Ně, jako t njemu ja šo wobrocžich,
Šso cžorna woparich,
So bych šo ponižika,
Wšchu hordosčž wostajika.

Mje hnėwaja, šo krašu šhubich,
Nětk džecži mojej maczerje!
Mje njeroshymja, šo tak škhdžich,
Hdyž štejach tola we hnadže.
Na Knjesa, a niž na mnje hladajcže,
Wón budže šawēcže
Mi šašo ruku podacž
A moje hrėchi wodacž.

Hdyž hišchcže w pošnosčži a w moży
A blyšchcžo khdžach šrijedža nich,
Tehd' njełut'wachu žanej' próžny,
So ja jich rošwucžika bėch —
Haj postajichu w šwojej myšlicžny
Mje t šwojej wajchtaržny,
So bych jich rošwucžika,
Šich wėru pošhlyniša.

Šich wėru čžych ja pošhlynowacž,
Šso s dželom wo nje próžowacž;
Šich winizu čžych wobarnowacž
S tym, šo jim radu podawach.
Šim šwėtko, trošcht a mōž ja pošticžich,
Tola ach! jene nješčžinich:
So winizu bych šebi
Twarika we wutrobi.

Nětk da tón Knjes mi na dosčž šhonicž,
So lėdom šamšnu winizu,
Nočžnyčli wón mje šam wobbronicž,
Psched nješchecželom šwarnuju.
Wón wša mi wšchitko, pychu, cžecž a lōšcht,
So by byl šam mój trošcht,
Rotremuž jenicžny šłušča
Wšcha cžecž a moja dušča.

Rošhlad w našchim cžaku.

Šeńdženje bjes kšėžoromaj Alexandrom a Wilhelmom je šo 8. junija w Kielu mēko. Šchto wone wunješe, ničto njewē, to pak je wēšte, šo šo nētcžišche wobštacže wěžow nješchemėni.

Polkowny prožeb, kotryž je w Barlinje na 5 njedžel dołho trač, je nětko šłoncženy. Židowski bankier Polka bē mjenužny wob-

skorżeny, so je wjele ludzi k kupjenju swojich khetro hubjennych papjerow „Faconschmiedeactien“ nawabik a s tym sjebal. Prozeß bē žafošnje wostudij a tola sažo jara sajimawy. Statny rēcznik stejescze na stejniszczu prawa a wěrnoscze a chyzsche pschi tej sskladnoszczj schibale woranje pjenjeznikow na burshy tak pschimacz kaž so kłufcha. Wolkowy sakitar pak, rēcznik dr. Friedemann (tón samy, kiž chyzsche i pomozu šerbskich burow w Róšbortsko-Wojerowskim wofrješu do khetorstwoweho šejma pschińczi), i wulfej lešnoszczu dopokasowasche, so šu tute „geschäfte“ cziszcze njewinowate a wschědne. Polka bu skoncžnje šwobodny wuprajeny. S teho pak je widžecz, so nasche sakonje k temu njedofahaju, so by šo na buršach wschědnje šo stawozje wobšchudženstwo pschimalo a pokhoštało.

Šměšchny podawš sta šo 21. meje šobustawam Bunzlawskeho wučerškeho seminara pschi turnowanskim wulěcže do Raumburga. Chyzchu šebi tam mjenujzy wěštu fabriku, wschelake wuměštwowe wězy wopšchijazu, bliže wobhladowacz. Bohužel pak bēšche šo škomdžiko tutón wopyt prjedy listnje wosjewicz. Šduž w dwěmaj czahomaj k trochu šamotnje ležazel fabrizy marschērowachu, dha mējachu nutškach tych pschichodnych „šchrybarjow“ ša Bunzlawškich a Laubanskich sozjaldemokratow, kofiz bychu chyzli fabriku pschekšapicz a dželaczeryow nascheczowacz. Duž buchu rucže wrota šanknjene a k wotkšlōdnjenju sozjaldemokratistje horzoty wulka wohenjowa šyflawa hotowa šczinjena. Wōrshy šo njedorosumenje wupokasa a wubudži pschi karancžku piwa turnarjow wulke šmjecze.

Šlětnjanska žyrkwinska rada je w pošlednim pošedženju wobšankla, so ma šo Boži dom ša nutrosčž potrebnych rano, pschipošdnju a wječzor nēfotre hodžiny wotewrjeny džeržecz. Tež je šo postajilo, so ma šo raišche šwonjenje a pschewiwanje pschi špěwanju šwjateho Wōtčzenascha na klětzy, kotrež woboje bē šo w bēhu pošlednich 30 lēt šhubilo, sažo šawjesčž. Njech wschitko škuzi k Božej czesčzi!

Wy šbōžnych khwaliwy.

Kajkich šrudnych tón šnješ šbōžnych khwali? Bohužel je jich wjele, kotřiz šo šami trošchtuja runje kaž tež jich wjele šo šamnych ša prawych džerzi a teho dla žaneho wodacza njepožadaju. Woni šebi šwojeje šrudoby i žyła wědomni njejšu. Šich hēšło rēka: „Šapomnicž a šo rošprošiciz, njech je psches džēlo abo psches wješele.“ Woni pscheczjwo pschinarodženemu šaczowanju hrēšcha, kotrež rjeknje: Šmēru špominacz a štajnje šo dopomnicž, to je žiwjenje w najšlubšim šnutškownym. Šrunje šrudne lēto dhrbjalo k temu škuzicz, so by kōždy šlubšchi šaczisčecz wot tych šemrjetnych hromadžik, so by trajne wopomnjecze mōžne bylo. „Šeli ja tebe šapomnju, Šerusalem; dha njech budže šapomnjene mojeje prawizy. Njech mōj jasyk šo k mojim džafnam pschilēpi, jeli ja na tebe njepominam!“ tak po šwojej domišnje žedžazy psalmista škorži, a ty chyzl nana abo macžer, bratra abo šotru, žonu abo džeczjo, wučerja abo pscheczela tak rucže kaž mōžno šapomnicž pytačž? S tym šo ty šam wot tuteho šbōžnych khwalenja teho šnješa wušamknješch a pod to bēda padnjješch, kotrež wōn tym šmējazyym pschimoła, kotřiz jenož šo psches kōžde nješbože k temu powabicž dadža, so bychu i czim wjetschej loškej myšlu ša prošdnym šbožom honili. Nē, hduž te šwony i tamneho brjoha wěcznosczje tak kšutnje k nam kšincža, potom rēka czicho byčž a na nje pošluchacz a te wschelake praschenja na to hžje a i wotfel, po šudže a wěcznym žiwjenju, kotrež šo w naschej wutrobje šbudžuja, wopomnicž a njepšchestacz, dōniž wy wotmolwjenja namakali njejšmy.

Napscheczjwo tutym loškomyšlenym šo drushy žyle do šwojeje šrudoby podnurja. Woni wo žanym trošcže nicžo wjedžicz njechadža, šwoje wofšchewjenje jeno w bolosczi pytaju. Woni šebi hješ pschestačža dny minjeneho šboža pschēd woczj štajaja, to šemške šbože bēšche jim to najwjšsche, bēšche jim Wōh. Wološčž jich nješkmannych czini a šadžewa k wschědnemu džēlu, hješ tym šo wopravdžita šrudoba to šamo w šwētle wěcznosczje šapschijecz a czim kšutnišcho bracz wuczj. Šo šu czi czejškomyšlasy. Tola Boži šyn mōže jeno tych šrudnych trošchtowacz, kotřiz šwoju šrudobu i Božeje ruki wosmu.

A nētko my šbōžnych khwaliwy waš, kiž wy šcže hjo šaschli do šbōžneho šwēta prawdosczje a šami jako pošni prawi tam hbdlicže. Wasche žedženje a tradanje je šmērowane a dopjelnjene je, šchtož šcže tu tak hušto špěwali:

„Kak šlōdzy mi to njebio šlōdži, mōj Šesuš mje šam trošchtuje. Šow žane horjo njewobšchodži, we mērje wscho wotpoczjuje. Ša po tym krotkim czejpjenju b'du wostacz w wěcznym wješelu!“

Nētko šu ša waš na wěczne šaschle cžasny šuchoty a šiwkosczje, wōn waš je šwojej prawdosczju napowa kaž i rēku, šo žaneho khablanja a padnjenja wjazy mōžno neje. Wschitko wojowanje a bēdženje je nimo, Boža wola wasche mozy štajnje k jeho škuzbje pohnuwa. Š šbōžni, šo šcže lačžni a hšlōdni byli po došpošnosczj, a njemēšescze na tutym šwēče doščž, ale czim bliže k horje mēsta prawdosczje pschidžesche, czim jašnischa bē wam ta hšlubina, kotraž waš wot njeho džēlesche. Šaj šbōžni wy, kiž wy šcže hšlōdni a lačžni byli po prawdosczj, nētko budžecze našpčzeni!

Bo Schmidt — M —.

Šadžewki na puczju žiwjenja.

Šacz tež my i prawom wo šadžewkach rēcžimy? Šaj našchi wōtzojo w cžasju reformazije to mōžachu, hduž buchu pschescžehani šwojeje wēry dla. Šim na wuškim puczju žiwjenja cžert napscheczjwo štupasche a jim i jastwom a se šmjercžu hrožesche. Ale šchto dha nam nēšchto czini, hduž šebi wuški pucz k njebešam wušwolimy?

Tōn štary špytowaš je runje tōn šamy, kaž tešdom; wōn jenož i nami w džewjatnatym lētštotetku hinaš wobkšadjuje hačž i našchimi wōtžami. Šomyšlecže šebi na pschikšad na te šta potrebnosczow, kotrež maju ludžo w našchim cžasju a na te tawšynty rjaných wēzow, kotrež na šwēcže k ničemu njepomhaja, hačž šo wam myšle wotwobrocža wot teje praweje a najnušnischeje staroscze ša wěczne žiwjenje, kotrež tōn cžas wupjelnuja, kotryž dhrbjeli se škutkami luboscze a džēlanjom ša Bože kraleštwom wupjelnicžž?

Wy žony a holzy, njepomyšlicže šebi na mrōczajku, kotraž wysche waš cžehnje, kiž pak wam wušlad na te wěczne hory wosnje? S cžeho ta mrōczajka wobšteji? — Š, to šu rjane šufnje, kšobuki, šchōržuchi, rubješcha a wschelaka pycha wajšcheho džēla doma. Wschitke te wēžki — to dhrbicže tola pschidacz — wam wutrobu napjelnja. Še šebi kupjecže, potom macže staroscž, šo šo tež rjenje šschija a wam derje šteja a mašo cžasja wam wostanje ša žiwjenje i Bohom a ša Boha, kotrež čžecze tola wjesčž. Šduž čžecze njedželu te mišchi hicz, je ta prēnja myšlicžka, tak šo rjenje šwoblekacz a potom w žyrkwj waš sažo ta staroscž cžwiluje, hačž tež czi drushy widža, tak rjane kšodžicže abo wy na druhich hladaczje, kajke tam šedža. Ššamo na šwjatym mēscze je špytowaš wam bliško a wam waschu dušchu i tajšimi prošdnymi myšlemi šajēdojczuje.

Šo šu tajke šadžewki (kajlichž je hišcže wjele druhich) na puczju žiwjenja, kotrež dhrbišch nawušknyčž pschewinyčž.

Trinitatis.

Njedžela	Šap. šf. 14, 1—10.	Šef. 8, 16—22.
Pōndžela	Šuf. 15, 1—10.	1 Šētr. 5, 6—11.
Wutora	Šap. šf. 14, 11—28.	Šef. 9, 1—7.
Šsrjeda	Šap. šf. 15, 1—41.	Šef. 10, 1—4.
Šchtwōrtk	Šap. šf. 16.	Šef. 11, 1—9.
Pjatk	Šap. šf. 17.	Šef. 11, 10—16.
Šsobota	Šap. šf. 18.	Šef. 12, 1—6.

„Šomhaj Wōh“ je wot nētko niz jenož pola šnješow duchownych, ale tež we wschěch pschewawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštačž. Na šchtwōrcž lēta placži wōn 40 np., jenotliwe cžifla šo po 4 np. pschewawaju.